

vinné veřejné společnosti, zajišťovací exekuci jak proti veřejné společnosti, tak i proti jejím veřejným společníkům. Rekursní soud zamítl exekuční návrh čelící proti veřejným společníkům v podstatě proto, že u nich nebezpečí ohrožení dobytosti pohledávky nebylo osvědčeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V projednávaném případě jde o otázku, zdali k povolení zajišťovací exekuce podle § 370 ex. ř. proti osobně ručícím společníkům veřejné obchodní společnosti na základě nepravoplatného rozsudku civilního soudu, vynesenoho jak proti veřejné obchodní společnosti, tak i proti společníkům stačí osvědčiti, že dobytost peněžité pohledávky soudně přirčené jest ohrožena u společnosti, zdali tudíž osvědčení tohoto nebezpečí u společnosti nahrazuje zároveň osvědčení nebezpečí ohledně osobně ručících společníků, anebo zdali nutno také ohledně každého společníka zvláště osvědčiti, že dobytost pohledávky je také u něho podle § 370 ex. ř. ohrožena. Jak nejvyšší soud zejména v rozh. čís. 5411 sb. n. s. blíže doličil, jsou veřejná obchodní společnost a její společníci různými hospodářskými jednotkami; jmění společnosti nutno rozlišovati od jmění společníků, ale třebaže společníci ručí za všechny závazky společnosti rukou společnou a nerozdílnou celým svým jměním (čl. 112 obch. zák.) a lze podle exekučního titulu vydobytého proti společnosti za jistých předpokladů povolit exekuci i přímo na jmění jednotlivých společníků osobně ručících (§ 11 ex. ř.), jest přece myslitelné, že jmění osobně ručícího společníka převyšuje veškeré dluhy společnosti a je dosahu věřitelovu snadno přístupné, takže nedobytnost pohledávky u společnosti ještě nemusí znamenati i její nedobytnost u společníků. Exekuce proti společníku je samostatnou exekucí, odlišnou od exekuce proti společnosti. Nutno proto trvati na tom, aby nebezpečí také ohledně společníků bylo osvědčeno, pokud nebylo již v exekučním řízení proti společnosti osvědčeno, že dobytost u ní jest ohrožena buď vůbec anebo alespoň částečně také pro poměry společníků. Vymáhající strana tvrdila sice v projednávaném případě, že proti veřejné společnosti a proti jejím společníkům je značný počet exekucí v běhu, ale osvědčila tuto okolnost pouze, pokud šlo o veřejnou obchodní společnost, kdežto proti společníkům samým pouze dvě exekuce pro menší částky byly vedeny. Tyto dvě exekuce ovšem ještě neopodstatňují závěr, že dobytost pohledávky u společníků osobně ručících jest ohrožena, jak to požaduje ustanovení § 371 ex. ř. Exekuční návrh nebyl také opřen o způsob, jakým povinní vedli spor, ani o zvláštní povahu pohledávek, které proti společnosti musily býti vymáhány, a nelze proto k dotýcným vývodům dovolacího rekursu ani k jeho povšechným úvahám o volném uvážení soudu a o všeobecných nynějších hospodářských poměrech přihlížeti.

Čís. 14721.

K výkladu § 26 čís. 11 zákona na ochranu nájemníků čís. 62/34 Sb. z. a n.

Skládá-li se byt nájemníkův kromě kuchyně a obytného pokoje pro služebné ze tří obytných místností, jest od 1. ledna 1935 vyloučen z ochrany, třebaže dva pokoje s kuchyní byly najaty dříve a třetí pokoj později.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1935, Rv I 1750/35.)

P r v ý s o u d zrušil výpověď danou žalobci žalovanému z najatého bytu sestávajícího jednak z kuchyně a dvou pokojů, najatých žalovaným v roce 1917, jednak z nárožního pokoje v nástavbě domu provedené v roce 1924 a téhož roku žalovaným najatého. Rozhodnutí svoje opřel soud o předpis § 26 odst. 1 čís. 13 zák. o ochr. náj., vzav za prokázáno, že žalovaný má sice důchod vyšší než 24.000 Kč, musí však se starati o své dva syny t. č. duševně choré. **O d v o l a c í s o u d** ponechal výpověď v účinnosti. **D ů v o d y:** Výpověď je nutno posuzovati podle § 26 odst. 1 čís. 11 zák. o ochr. náj., dle něhož se tento zákon nevztahuje s účinností od 1. ledna 1935 na byty skládající se mimo kuchyni a obytné pokoje pro služebné ze tří obytných místností, kterých se do 28. února 1934 neužívalo zcela nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání. Toto ustanovení není v nijaké souvislosti s ustanovením téhož § odst. 1 čís. 13, jež je rovněž úplně samostatné. Po této stránce tedy soud prvé stolice pochybil a poněvadž jsou dány předpoklady uvedeného čís. 11 zmíněného zákona, neměl výpověď zrušovati, nýbrž měl ji prohlásiti za účinnou tak jako byla podána (§ 26 odst. 2 uvedeného zákona).

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zákon o ochraně nájemníků čís. 32/34 sb. z. a n. ve znění vyhlášky ministra sociální péče ze dne 23. března 1934 čís. 62 sb. z. a n. nečiní v § 26 odst. 1 čís. 11 rozdílu o vzniku rozšíření nájemního předmětu (bytu). Podle jasného doslovu tohoto zákonného předpisu a podle úmyslu zákonodárců nepotřebuje ochrany ten, kdo od 1. ledna 1935 obývá byt skládající se kromě kuchyně a obytného pokoje pro služebné za 3 obytných místností. Žalovaný připustil, že byt, který má v nájmu, skládá se z bytu o 2 pokojích a kuchyně jakož i z jednoho nárožního pokoje, připustil tedy, že má najaté 3 obytné místnosti, a je lhostejné, že nejdříve najal byt o 2 pokojích s kuchyní a teprve později ještě jeden pokoj. Za tohoto stavu věci není třeba obírat se důchodem žalovaného, k němuž by bylo lze hleděti toliko v případě § 26 odst. 1 čís. 13 zmíněného zákona, ať by byl rozsah bytu jakýkoliv.

Čís. 14722.

K čl. V čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n.

V otázce výměry výživného ze zákona stanoveného v řízení nesporném nemůže nejvyšší soud rozhodnouti ani v případě § 45 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1935, R II 498/35.)